

Hun sad med Haanden under Kinden og skrev til Torben. Med sin store, faste Skrift, der for mange havde været et Vidnesbyrd om tilsvarende Karakteregenskaber, bad hun ham om Tilgivelse, fordi hun vistnok var kommen til at give ham forkerte Forestillinger om, hvad hun følte for ham.

„Min Opførsel mod Dem igaar paa Turen kan jeg ikke selv forklare mig anderledes end som en utilgivelig Kaadhed, maaske fremkaldt af, at De ved Frokostbordet skænkede lovlig meget for os af den stærke Vin. Jeg er fuldt og fast bestemt paa aldrig at gifte mig. I det Punkt er jeg den samme, som dengang jeg sidst skrev til Dem i en lignende Anledning. Jeg er forøvrigt overbevist om, at De meget snart vil se tilbage paa denne lille Affære uden Sindsbevægelse. For mit eget Vedkommende beklager jeg, at jeg rimeligvis nu har forskertset Deres Venskab, som jeg satte saa megen Pris paa. Skylden er udelukkende min egen.“

Hun skrev Brevet uden Standsning, utaalmodig efter at faa det bragt til ham ved et Bud, saa hun ikke risikerede, at han kom igen. Da hun saae hans Navn paa Konvoluten, studsede hun selv over, hvor tydeligt det stod prentet. Ikke et Sekund havde Haanden rystet.

Men bagefter, da Brevet var afsendt, sad hun længe og stirrede ud for sig med halvdøde Øjne. Havde der mon nogensinde eksisteret et Menneske som hun? — spurgte hun sig selv. Og hvordan var det vel saa gaaet dette Menneske tilsidst? ...

XVI

Hen paa Eftermiddagen tog Fru Bertha igen Hat og Sjal paa for at gaa til Byen. Jytte havde sagt hende, at hun havde skrevet til Dihmer, og hun vilde ikke lade ham rejse, uden at hun havde faaet sagt ham Farvel.

Hun satte sig ind i en af Droskerne paa Holdepladsen foran Hotel-Indkørslen, og en halv Snes Minutter efter holdt hun udenfor hans Pensionat, der laa i den anden Ende af Byen.

Hun traf ham hjemme. For kun en halv Time siden var han